

לאביבה הניה בביתה
מדוע לא ישלחו אותו לכלא?

הסיום: אבראחם מצא את מותו לפני שניגש מישוהו להעבירו לבית החולים. איש אחד התקדם לעברו וכיסה את גופתו. בומן שהאחרים היו מחכים לאמבולנס.

מאמין
בעמו

ת הלוכה רועשת עוברת כרחוק תבות רמאללה. זהו חתן המובל לחופתו, אומרת סוהיל.

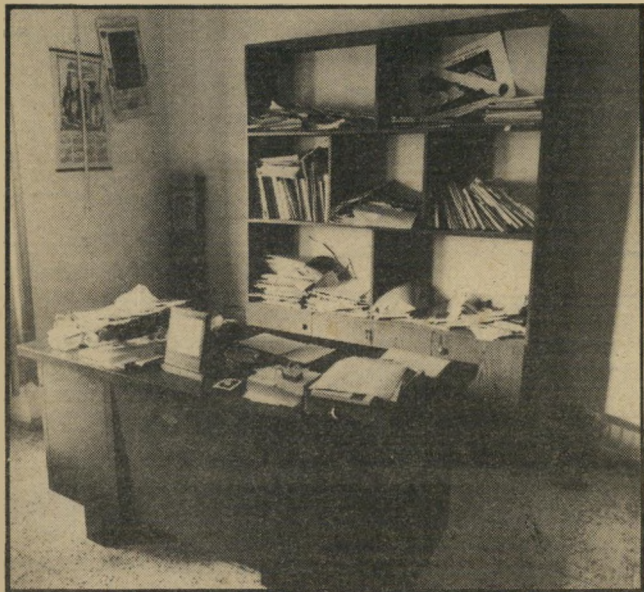
ארבעת הילדים, המתגוררים בבית, עדיין אינם נשואים. סוהיל והג'ה כבר כמעט שנששו את החלומות על כנסיה מקושטת בהתרגשות. נגינת אורגן ושימלתית תחרה לבנה.

עכשיו רווקא אכרם התחיל לחלום על אשה וילדים. שלוש שנים היה (המשך בעמוד 36)

כך אהב לקרוא ספרים. את כל זמנו הפנוי בילה בסיפריה העירונית. את בחינות ההגרות סיים בהצטיינות — תלמיד מס' 1 מבין כל תלמידי הגרה המערבית באותה שנה. אחרי כך למד סיפרות אנגלית באוניברסיטה בקאהיר וחזר לרמאללה.

בבית הגדול, שרוח חוקה נושבת בחלונותיו, גר אכרם בחדר אחד עם צאלח, עבד באל-שעב וכתב סיפורים. הספר הראשון שלו התפרסם ב-1979. אחריו היו עוד שלושה.

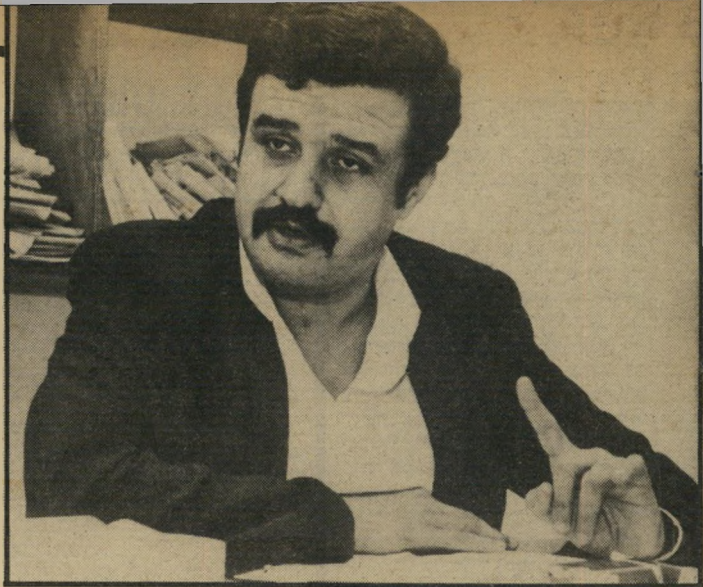
סיפור של אכרם, מוות מוקדם בבוקר, פותח במילים: "נגעה בכתפו. הוא זו במיטתו, שיפסף את עיניו והקשיב לבירכת הבוקר שלה, טרם הליכתה למיטתה. רצה לחזור למיטתו, אך אוריהום שניצבצץ מבעד לחלון שיכנעו לקום, כדי שיוכל להגיע למקום עבודתו בומן."

חדרה עבודה של הניה באל-שעב
האח גורש פעמיים

אכרם הניה רצה להתחתן. לשם כך הוריד 15 ק"ג ממשקלו. עכשיו הוא מצפה לגידושו מהארץ

לא הורשה לחזור לרמאללה. הגורל — מדיניותה של ממשלת ישראל — הרחיק את מוסא בפעם נוספת מביטו.

וונצ' מייסמכים

סודיים

היום הוא מתגורר ברכת-עמון, נשוי ואב לילדים.

בריוק חודשיים לפני אותה מילוד מה, לפני הפרידה הסופית מהאח הבן כור, מלאו לאכרם הניה 14 שנים. צירי הלידה של לאביבה, אמו, היו קצרים. את אכרם, כמו את שאר ילדיה, ילדה בבית, כשרק אמה עוזרת לה. אכרם היה תינוק גדול ורגוע. פירוש השם אכרם: הנריב ביותר.

לאביבה מערסלת את נכדה בין זרועותיה. יש לה מראה אציל, כמו אמא-אדמה, מניבה פירות לרוב אבל לא מתבלה בשל כך.

"כזה ילד היה אכרם: נעים וטוב, אהב אותנו, אהב להתרפק עליי, לחבק אותי", היא אומרת.

מוסא ברכת-עמון, ואליר התחתן

רמאללה הם חרדים לגורלו של האח מס' 4. חוששים כי גם הוא ייתלש מרמאללה, כמו מוסא לפניו. שישה ילדים היו למישפחת הניה. שתי בנות וארבעה בנים: מוסא, הג'ה, סוהיל, אכרם, ואליר וצאלח. מוסא נולד באכר-שושה, כפר גדול

ל אות מהאח החליט שמואל הס' פרי למחוק כל קשר בינו לבין ה' חילוני האחרון, מחזה שלו. הסיבה: הצנוורה תלשה כמה קטעים מההצגה. על-כך כבר נכתבו גבעות של מילים, על אכזריותה של הצנוורה ועל חופשי התרבות ועל הדמוקרטיה.

ברזה בגדה: "חרות לעיתונאי ולסופר"
כדי לא לחשוף מודיעים

ועבר להתגורר בפאתי רמאללה, בבית המשקיף אל בנייני המישל הצבאי. מול מיכל-דלק, ועליו כתובת אדומה: "סכנה: לא לעשן"

בבית ההורים נשארו ארבעה: הג'ה, 36, מורה לתפירה; סוהיל, 35, מזכירה בלישכת-הרווחה של רמאללה; אכרם, 31, העורך הראשי של אל-שעב; צאלח, 29, זה עתה סיים את לימודיו בביריות.

סוהיל על אכרם: "הוא היה התלמיד הטוב ביותר בכיתה. כשהיה קטן, היה קורא נלהב של עיתוני-הילדים. אחרי

ששכן על גיבעה ליר הכביש הישן שבין רמלה לבית-שמש. באפריל 1948 כבשה חטיבת-גיב' עתי את הכפר. תושביו הוגלו לכל עבר. מישפחת הניה התגלגלה לרמאללה. לה. האב פתח שם חנות-ירקות. האם ילדה עוד חמישה ילדים.

תלמיד
מס' 1

ה מילחמה של 1967 מצאה את מוסא באוניברסיטה בקאהיר. הוא

באותו היום ממש, באותה המדינה, היתה גם לאכרם הניה מחאה קטנה. הוא עצור כבר 45 ימים בבית-הכלא בשכם.

הסיבה למעצר ולצו-הגירוש, התלוי ועומד נגד אכרם הניה, היא השתייכות לפת"ח. "הניה מסכן את ביטחון-המדינה", טוענים השילטונות. לשפוט אותו אי-אפשר, כדי לא לחשוף את ה' מודיעים.

הניה, שמטיבעו הוא נוחל-בריות ואינו ממחר לרגו, שליו גם הפעם. לא כך הוריו ואחיו. בביתם הענקי במרכז